

[Kjær Rasmussen.]

jo ikke noget med sagen at gøre. De går på en helt anden led, de går nemlig på statslige indgreb over for institutioner, der har; skal vi sige en åndelig basis, som staten ikke kunne være enig i, men det er jo absolut ikke det, der ligger i vores forespørgsel.

Der bliver talt om Politiken og narkotika. Jeg ved ikke, om det skal forstås sådan, at det ungdomsoprør, som fandt sted på Rønde, var foretaget under indflydelse af narkotika; det har jeg i hvert fald ikke fået nogen som helst oplysninger om.

Hr. Poul Dam vil ikke diskutere en skoles forhold på grundlag af de oplysninger, som måtte komme frem i pressen. Jeg har det nu på en helt anden måde, og det motiverede jeg i mit første indlæg, idet jeg sagde, at man jo måtte være helt klar over, at det mange gange på grund af afhængighedsforholdet måtte føles meget svært for mennesker på institutioner at tage til orde offentligt. Det vil man ikke se ret tit. Men i øvrigt forstår jeg, at hr. Poul Dam er tilfreds med systemet, og det er da også en form for udvikling. Hr. Poul Dam sætter et spørgsmålstejn ved min indstilling til personlig frihed. Hvis jeg havde haft noget nært forhold til den, så ville hr. Poul Dam gerne overveje at stemme for den foreslåede dagsorden. Den tale er komplet uforståelig for mig, den lød nærmest lidt misundelig, synes jeg nok. Jeg ved ikke, om hr. Poul Dams udtalelse skyldes, at jeg valgte den personlige frihed i december; jeg ved ikke, om det er sådan noget, hr. Poul Dam henviser til. I hvert fald ligger det sådan, at i dag har jeg ikke følt mig forpligtet til at sluge slet så meget, som hr. Poul Dam har gjort.

Fru Hanne Reintoft er af den opfattelse, at den foreslåede dagsorden er overfladisk. Ja, det er naturligvis en indstilling, man kan have. Vi andre har gerne villet tage et skridt på vejen, men det har man altså ikke villet være med til i denne sal. Ordførerne har ikke villet forstå, at det her kun drejer sig om at rense diverse regler, altså bestemmelser, som måtte gribe ind i den personlige frihed. Der er altså ikke noget udbredt ønske om at forbedre for-

holdene for de grupper, som er i et afhængighedsforhold. Men til de medlemmer, som måtte være kommet på bedre tanker, vil jeg gerne rette en opfordring, at man stemmer for den foreslåede dagsorden.

K. B. Andersen: Hr. Robert Christensen drog mig ind i denne debat på en måde, der gør det nødvendigt, at jeg gør nogle ganske få bemærkninger. Jeg vil for det første gerne sige, at jeg forstår ikke dem, der tager afstand fra presseomtale i almindelighed af en sag som denne. Jeg ved vel, at der kan ske fejlskud i alle sådanne sager; det ser vi i forbindelse med sociale institutioner og mange andre ting en gang imellem. Men jeg tror nu, det er meget vigtigt, at pressen også ser det som en af sine opgaver ikke alene at belyse problemer som dette ud fra, skal vi sige institutioners — jeg vil gerne tage med regeringers, administrationers, partiers og andre mere officielle standpunkter — men også virkelig prøver at komme den enkelte til hjælp, der kunne være kommet i klemme i den ene og den anden sag. Jeg kan altså ikke se, det er forkert, at pressen i høj grad betragter det som en af sine opgaver også at tage det, som ofte i en sådan sag vil være den svage parts forhold, under behandling.

Så vil jeg gerne i anledning af det, hr. Robert Christensen sagde, sige ganske klart, at jeg er da begribeligvis — og kan kun være det, også da den praksis og de erfaringer, jeg har haft — enig med mit partis ordfører i, at man ikke skal ledsage de offentlige tilskud til private skoler med kontrolregler vedrørende, skal vi sige de ikke-saglige felter, når jeg skal sige det kort; det var vist det, som hr. Orla Møller her gav udtryk for. Men det er heller ikke det, jeg har foreslået, da jeg blev spurgt om min mening i denne sag. Jeg har sagt på et tidspunkt, hvor det så ud til, at undervisningsministeriet skulle bruges til at dække en praksis, som jeg var ganske klar over ministeriet ikke kunne have dækket, at tavshed fra ministeriets side måtte opfattes som en stiltiende godkendelse af denne husorden. Og det er jo heller ikke noget, man ønsker herfra; hr. Robert Christensen ønsker heller ikke, forstod jeg, at vi skulle godkende sådanne husordener, og derfor efterlyste jeg